

Arrest

nr. 198 420 van 23 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 bus 1
9200 DENDERMONDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 oktober 2014 met refertenummer 48076.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANHECKE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 4 juni 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 3 september 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 4 juni 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die de verzoekende partijen op 23 september 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.06.2012 werd ingediend door :

[S.,H.] [R.R. ...]

Geboren te [...] op [...]

+ echtgenote: [S.,H.] [R.R. ...]

Geboren te [...] op [...]

+ 2 minderjarige kinderen:

- [S.,E.Z.], geboren op [...]

- [S.,E.T.], geboren op [...]

allen van nationaliteit: Turkije

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tót verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw [S.] beweert sedert 2004 onafgebroken in België te verblijven. Echter, uit het huwelijkscontract, afgeleverd op 27.08.2006, blijkt dat zij op 18.07.2006 getrouwd is met de heer [S.] te [O.], Turkije. Bijgevolg kan de bewering dat mevrouw [S.] sinds 2004 onafgebroken in België verblijft niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder verklaren betrokkenen dat dat de zussen van mevrouw [S.], mevrouw [K.S.] [ov: ...], en mevrouw [Y.T.] [ov: ...] en haar broer, de heer [S.S.] [ov: ...], tot een onbeperkt verblijf in België werden toegelaten; dat mevrouw [K.S.] ondertussen de Belgische nationaliteit heeft; dat betrokkenen , hoewel zij zich in dezelfde situatie bevonden als mevrouw [S.]'s zussen en broer, in België niet op dezelfde wijze worden behandeld als mevrouw [S.]'s zussen en broer wat betreft hun verblijfssituatie en dat er sprake is van schending van het rechtszekerheids-, het redelijkheids-, het gelijkheids- en het nondiscriminatiebeginsel. Er dient echter opgemerkt te worden dat er slechts sprake kan zijn van een schending van deze beginselen indien betrokkenen met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Het is aan de betrokkenen, om met feitelijke en concrete gegevens, de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zondér meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft; vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de gezinsbanden geen sprake is. Voor wat de andere familieleden van betrokkenen betreft, dient er opgemerkt te worden de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat

betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun familieleden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)"

Ook halen betrokkenen artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86 betreffende gezinshereniging aan en beweren zij dat zij onder dit artikel ressorteren. Hieromtrent dienen wij echter op te merken dat betrokkenen zich niet dienstig kunnen beroepen op deze Richtlijn. Vooreerst, artikel 3.3 bepaalt op wie deze richtlijn niet van toepassing is en art. 4.2a bepaalt op welke bloedverwanten deze richtlijn van toepassing is. Art. 3.3 stelt: 'deze Richtlijn is niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie' en art. 4.2a stelt: 'tenlaste komende bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn van de gezinshereniger of zijn echtgenoot, indien zij in het land van herkomst de nodige gezinssteun ontberen'. Welnu, daar een zus van mevrouw [S.], mevrouw [K.S.], een burger is van de Unie (zij heeft de Belgische nationaliteit) en de andere zus van mevrouw [S.], mevrouw [Y.T.], en haar broer, de heer [S.S.], geen bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn zijn maar wel bloedverwanten van de tweede graad in zijlijn, kunnen betrokkenen zich niet beroepen op deze Richtlijn.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het feit dat hun kinderen in België geboren zijn; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het feit dat betrokkenen tewerkgesteld waren, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang betrokkenen over een legaal verblijf beschikten. Vermits betrokkenen niet langer over een legaal verblijf beschikken, hebben zij eveneens niet langer de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

De overige aangehaalde elementen (hun jarenlange verblijf in België, hun integratie in de Belgische samenleving en hun tewerkstellingen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 3 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die de verzoekende partijen samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

[...]

Dat verweerder stelt dat verzoekster in haar aanvraag onterecht beweert dat zij sedert 2004 onafgebroken in België verblijft. Omdat verzoekster in 2006 naar Turkije is teruggekeerd om er te huwen met verzoeker kan volgens verweerder niet gesteld worden dat haar verblijf sedert 2004 in België onafgebroken was.

Verzoekers merken dienaangaande op dat verzoekster sinds 2004 steeds haar hoofdbelangen heeft gevestigd en behouden in België, waar zij tot eind 2008 legaal verbleef.

De vaststelling dat verzoekster in 2006 voor een uiterst korte periode is teruggekeerd naar België om er te huwen kan toch geenszins beschouwd worden als een onderbreking van haar verblijf in België.

Dat het volledig onredelijk is om te stellen dat door een uiterst kort verblijf in Turkije verzoekster haar affectieve, sociale en economische belangen in België zou hebben verbroken.

Dat derhalve verweerders bewering dat verzoekster sinds 2004 niet onafgebroken in België zou verblijven volledig onredelijk is en in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht.

[...]

Dat verder verweerder van oordeel is dat dat verzoekers hebben nagelaten aan te tonen dat er overeenkomsten zijn tussen hun eigen situatie en deze van verzoeksters zus en diens echtgenoot.

Dat echter verweerder bij de beoordeling van verzoekers aanvraag geen rekening heeft gehouden met de vaststelling dat zowel verzoekster als haar zus en broer na de nietigverklaring van het huwelijk van hun vader allen in het bezit werden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22.12.2008.

Beide beslissingen waren identiek gemotiveerd, met name verwijzende naar het art. 7.2 Vw. :

“Art 7.2 wet van 15.12.1980: wettig verblijf verstreken

Betrokkene heeft haar verblijf in België verkregen door gezinshereniging met haar vader (S., A. I.).

Haar verblijfsrecht vloeit dus voort uit de vestiging van haar vader in het Rijk. De vestiging van (S., A. I.) werd ingetrokken gezien zijn huwelijk, op grond waarvan hij de vestiging gekregen had, nietig verklaard werd. Gezien door de nietigverklaring van dit huwelijk ook alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen, zo ook het recht op gezinshereniging, heeft de betrokkene geen recht meer op verblijf “.

Dat dient vastgesteld te worden dat, ingevolge het beroep ingediend bij de Raad voor origineel 4 Vreemdelingenbetwistingen tegen de bijlage 13, de zus van verzoekster en diens echtgenoot door de Dienst Vreemdelingenzaken hersteld werden in hun verblijfssituatie.

Dat de zus en broer van verzoekster, hoewel het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22.12.2008 die hen betekend werd nog steeds zou bestaan, ondertussen in het bezit werden gesteld van een verblijfskaart en verzoeksters zus zelfs de Belgische nationaliteit heeft bekomen.

Dat derhalve verweerder geenszins in zijn beslissing dd. 3.09.2014 op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom in casu er geen sprake is van schending van het non-discriminatiebeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel nu voldoende blijkt dat verzoekers enerzijds en de zus van verzoekster en diens echtgenoot en verzoeksters broer anderzijds, die allen na de nietigverklaring van hun vaders huwelijk een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22.12.2008 werd betekend, in België op een verschillende manier worden behandeld.

Dat er wel degelijk schending is van het non-discriminatiebeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Dat geenszins verweerder in zijn beslissing dd. 3.09.2014 motiveert waarom in casu de zus en broer van verzoekster, die in eerste instantie na de nietigverklaring van hun vaders huwelijk een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22.12.2008 werd betekend, een verblijfskaart kan bekomen en de Belgische nationaliteit kan verwerven (verzoeksters zus), terwijl verzoekster, die eveneens tegen het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22.12.2008 een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingediend, zelfs niet wordt toegelaten om op het Belgische grondgebied te verblijven na het indienen van een verzoek overeenkomstig art. 9bis Vw.

Dat er in casu sprake is van schending van het gelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet genomen worden en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd¹.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoekers werden aangehaald, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stereotype opmerking dat verzoekers nalaten voldoende overeenkomsten aan te duiden.

Dat een dergelijke beslissing dan ook het redelijkheidsbeginsel schendt, nu geen rekening werd gehouden met het evenlange verblijf (als verzoeksters zus en broer) van verzoekers in België en hun perfecte integratie in de samenleving,

[...]

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland.

Dat het feit dat verzoekers sinds 2004 resp. 2006 op het Belgisch grondgebied verblijven, zij zich geïntegreerd hebben, zij hier hun leven opgebouwd hebben en hier tewerkgesteld waren, niet zouden verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing derhalve stelt dat alle elementen met betrekking tot de integratie van verzoekers, geen buitengewone omstandigheden zouden zijn (maar behoren tot de gegrondheid) en niet zouden verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoekers thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Dat verzoekers bovendien verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en bijgevolg de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geïmagineerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve origineel 6 tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de

opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [. . .]” (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze, gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie welke door verzoekers werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing².

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu de door verzoeker aangehaald punten afgewezen worden met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausible motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn”.

Dat in casu de onontvankelijkheidsbeslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekers hun volledige bestaan hebben opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met hun reeds aangetoonde werkwillegheid en het feit dat zij gedurende 2004-2006 ononderbroken in België verblijven, geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.

Dat, gelet op hun legaal verblijf in België, hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving en hun in België verblijvende naaste familieleden, aan verzoekers niet kan verweten worden dat zij hun aanvraag in België hebben ingediend.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, zodat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

[...]

Overwegende dat de bestreden beslissing tenslotte stelt dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid omdat verzoekers niet verklaren waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou door verzoekers niet zijn aangetoond dat hun schoolgaande kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden met het feit dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal;

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même

temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises „ qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période „ qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 2003) ;

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn zijn arrest dd. 11 december 20075 duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak".

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van de kinderen van verzoekers bij de indiening van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Dat, conform de geldende rechtspraak van de Raad van State, er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekers sowieso een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat de kinderen zeker een schooljaar zullen missen omwille van de moeilijke omschakeling naar het andere schoolsysteem en het onderwijs in een andere taal.

Dat de bestreden beslissing daarom ook een kennelijk gebrekkige motivering inhoudt.

Dat de bestreden beslissing in strijd met het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings-en van de zorgvuldigheidsplicht."

2.1.2.1. Het eerste middel is geheel gericht tegen de eerste bestreden beslissing en worden dan ook enkel in het licht van deze beslissing onderzocht.

2.1.2.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen kunnen worden gelezen die aan de basis liggen van deze beslissing. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert de verwerende partij waarom volgens haar de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Hierbij wordt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen betogen, wel degelijk ook gemotiveerd waarom de voorgehouden lange duur van het verblijf in België en de elementen van integratie niet worden aanvaard. Er wordt zo op duidelijke wijze gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Ook inzake het voorgehouden verschil in behandeling tussen de verzoekende partijen enerzijds en de zussen en broer van de eerste verzoekende partij en hun gezinsleden anderzijds, kan in de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze worden gelezen waarom op deze grond geen buitengewone omstandigheid wordt aanvaard. De verwerende partij was zo van mening dat de verzoekende partijen niet met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat er effectief sprake is van gelijke situaties die ongelijk worden behandeld. Verder merkte zij ook op dat het gegeven dat andere vreemdelingen van een 'verblijfsregularisatie' hebben kunnen genieten, nog niet maakt dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Zij benadrukte dat elke verblijfsaanvraag individueel wordt onderzocht.

De verzoekende partijen zijn niet ernstig waar zij betogen dat de motivering van de eerste bestreden beslissing zich zou beperken tot een loutere stelling dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn, zonder nadere toelichting. In casu kan ook bezwaarlijk worden gesteld dat de in de eerste bestreden beslissing voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn, aangezien alle door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens één na één, op een overzichtelijke en individuele

wijze in deze beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De formele motiveringsplicht houdt verder niet in dat de verwerende partij in haar beslissing zou moeten duiden welke omstandigheden wel als buitengewone omstandigheden worden aanvaard. Het volstaat dat zij duidt waarom zij de ingeroepen omstandigheden niet als dusdanig aanvaardt.

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze bestreden beslissing aan te vechten met de beroeps-mogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De verzoekende partijen maken niet concreet aannemelijk dat de voorziene motivering niet pertinent en draagkrachtig is.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe een schending van de formele motiverings-plicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen vast te stellen.

2.1.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu was de verwerende partij van oordeel dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partijen gaan allereerst in op de motivering in de eerste bestreden beslissing dat de eerste verzoekende partij weliswaar voorhoudt sinds 2004 onafgebroken in België te verblijven, doch dit gegeven als dusdanig geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. De verwerende partij wijst erop dat het huwelijkscontract van de verzoekende partijen leert dat de eerste verzoekende partij op 18 juli 2006 huwde in haar herkomstland. De eerste verzoekende partij betoogt in dit verband dat zij sinds 2004 steeds haar hoofdbelangen in België heeft gevestigd en behouden en een kortstondig verblijf in Turkije niet maakt dat zij haar affectieve, sociale en economische belangen in België zou hebben verbroken. Met dit betoog brengt de eerste verzoekende partij een nuancering aan wat betreft het door haar aangevoerde dat zij sinds 2004 ononderbroken in België heeft verbleven. Zij betwist evenwel niet dat zij in 2006, al is het kortstondig, terugkeerde naar het herkomstland om te huwen, zodat het niet incorrect of kennelijk onredelijk is om te stellen dat zij niet ononderbroken op het Belgische grondgebied heeft verbleven. Het gegeven dat haar banden met België niet zouden zijn verbroken tijdens dit kortstondig verblijf in het buitenland doet hieraan op zich nog geen afbreuk, te meer waar de eerste bestreden beslissing de verzoekende partijen enkel oplegt de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen.

Daarenboven dringt de vaststelling zich op dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing ook op duidelijke wijze heeft gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie, waaronder ook de werkwillegheid, de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend.

De verzoekende partijen herhalen dat zij langdurig op het Belgische grondgebied verblijven, dat zij volledig zijn geïntegreerd en dat zij werkwilleg zijn. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen voorhouden, vindt de voormelde stelling van de verwerende partij evenwel wel degelijk steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord zijn waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt niet dat de verzoekende partijen dienstig kunnen verwijzen naar oudere rechtspraak van de Raad van State, te meer nu zij niet aantonen dat de omstandigheden zoals deze zich voordeden in de door hen aangehaalde zaak gelijkaardig zijn aan deze in de voorliggende zaak. De verzoekende partijen weerleggen de vaststelling van de verwerende partij niet dat zij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantonen waarom het voor hen niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op hun integratie en de lange duur van het verblijf in België slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De verzoekende partijen geven ook niet aan dat zij in hun verblijfsaanvraag dan wel concreet zouden hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad merkt ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De motivering dat de verzoekende partijen door het louter wijzen op een langdurig of jarenlang verblijf in België geen buitengewone omstandigheid aannemelijk maken, kon reeds volstaan als motivering in dit verband. De motivering inzake het al dan niet ononderbroken verblijf van de eerste verzoekende partij

sinds 2004 is in wezen dan ook te beschouwen als een bijkomend, overtollig motief dat in de eerste bestreden beslissing is opgenomen en waarbij niet blijkt dat de eventuele gegrondheid van kritiek hierop kan leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

De verzoekende partijen wijzen ook nog op hun legaal verblijf in België en op het gegeven dat zij hier naaste familieleden hebben. Zij geven aan hiermee wel degelijk buitengewone omstandigheden te hebben aangetoond. Er blijkt evenwel niet dat de verzoekende partijen sinds eind 2008 nog kunnen terugvallen op een legaal verblijf in België. Wezenlijk dient bovendien te worden vastgesteld dat hun initiële verblijfsrecht werd ingetrokken, omdat het op geen enkel ogenblik als rechtmatig kon worden beschouwd. Het vloeide zo voort uit een schijnhuwelijk dat de vader van de eerste verzoekende partij aanging. Nu niet blijkt dat zij ten tijde van de verblijfsaanvraag of het nemen van de bestreden beslissingen nog enig legaal verblijfsrecht hadden, overtuigen zij niet dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden bij het nemen van deze beslissingen. In de mate dat de verzoekende partijen hiermee willen aanvoeren dat rekening diende te worden gehouden met het gegeven dat zij initieel een verblijfsrecht genoten in België, merkt de Raad verder op dat uit de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen niet blijkt dat zij dan, ter staving van de buitengewone omstandigheden, specifiek verwezen naar hun eerdere verblijfstoelating als buitengewone omstandigheid, zodat zij in geen geval aannemelijk maken dat dit gegeven ten onrechte niet voldoende in rekening zou zijn gebracht. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert verder dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van familieleden van de verzoekende partijen in België. Zij was evenwel van mening dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op een privé- en/of familieleven en geen schending betekent van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij benadrukte dat dit slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geen breuk van de familiale relaties inhoudt. De verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling, doch zonder concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen aantonen dat de verwerende partij bij deze beoordeling niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De verzoekende partijen herhalen vervolgens hun betoog in de verblijfsaanvraag dat de broer en twee zussen van de eerste verzoekende partij intussen wel opnieuw zijn toegelaten tot een verblijf in België, niettegenstaande hun situatie gelijkaardig is. Een van de zussen heeft zelfs de Belgische nationaliteit verworven. Zij verkregen zo, volgens dit betoog, initieel allen een verblijfsrecht in functie van hun vader, dat evenwel werd ingetrokken omdat hun vader via een schijnhuwelijk een verblijfsrecht had verworven. Zij verkregen vervolgens allen een bevel om het grondgebied te verlaten, maar de broer en twee zussen van de eerste verzoekende partij – en hun gezinsleden – werden intussen opnieuw toegelaten tot een onbeperkt verblijf.

De Raad stelt vast dat een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze ingeroepen buitengewone omstandigheid. Zij was evenwel van mening dat de verzoekende partijen niet met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat er effectief sprake is van gelijke situaties die ongelijk worden behandeld. Verder merkte zij ook op dat het gegeven dat andere vreemdelingen van een '*verblijfsregularisatie*' hebben kunnen genieten, nog niet maakt dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Zij benadrukte dat elke verblijfsaanvraag individueel wordt onderzocht.

De verwerende partij heeft dan ook twee motieven naar voor gebracht die maken dat voormelde ingeroepen buitengewone omstandigheid niet als dusdanig wordt aangenomen. In de eerste plaats was zij van mening dat de verzoekende partijen niet aantonen dat er effectief sprake is van gelijke situaties die ongelijk worden behandeld. De verzoekende partijen geven aan dit te betwisten. Zij betogen dat er wel degelijk sprake is van gelijkaardige situaties.

De verzoekende partijen herhalen andermaal dat de nietigverklaring van het huwelijk van de vader van de eerste verzoekende partij tot gevolg had dat het verblijfsrecht van de eerste verzoekende en dat van haar broer en twee zussen werd ingetrokken, alsook dat van hun gezinsleden, en zij vervolgens allen

het bevel kregen om het grondgebied te verlaten. Zij wijzen op de motiveringen van deze bevelen die dezelfde zijn. Zij benadrukken dat bijgevolg wel degelijk sprake is van gelijke situaties.

De Raad merkt op dat deze verblijfshistoriek tot en met de afgifte van voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten weliswaar aangeeft dat tot op dat ogenblik de verblijfsrechtelijke situatie van de verschillende familieleden gelijkaardig was, maar niettemin nog niet van aard is te kunnen aantonen dat de situatie van de verzoekende partijen vervolgens ten onrechte verschillend wordt behandeld dan deze van de broer en twee zussen van de eerste verzoekende partij en hun gezinsleden. De ongelijke behandeling die de verzoekende partijen inroepen dient, opdat deze aanvaardbaar is, noodzakelijkerwijze te slaan op de redenen waarom de familieleden van de verzoekende partijen hun verblijfsaanvraag dan vervolgens wel in België mochten indienen en het verblijf werd toegestaan. De verzoekende partijen dienen aannemelijk te maken dat zij in dezelfde omstandigheden verkeren.

De Raad merkt ook op dat de verwerende partij in alle redelijkheid kon oordelen dat het enkele gegeven dat de familieleden van de verzoekende partijen, in tegenstelling tot henzelf, sindsdien wel opnieuw zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf en een van de zussen van de eerste verzoekende partij zelfs de Belgische nationaliteit heeft verworven, er op zich nog niet op wijst dat gelijke gevallen ongelijk zijn behandeld. Hiertoe dient immers een concreet zicht te bestaan op de exacte redenen waarom in het geval van deze familieleden de verblijfsaanvraag wel in België mocht worden ingediend en het verblijf werd toegestaan. Het is mogelijk dat de situatie van deze familieleden wordt gekenmerkt door omstandigheden die niet spelen in het geval van de verzoekende partijen, en het deze omstandigheden zijn geweest die hebben gemaakt dat deze familieleden wel een verblijfsaanvraag in België konden indienen en vervolgens werden toegelaten tot een verblijf. Nu niet blijkt dat de verzoekende partijen op dit punt enig betoog ontwikkelden in hun verblijfsaanvraag, dringt de vaststelling zich op dat de verwerende partij in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat niet blijkt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. De Raad benadrukt ook dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden bij de verzoekende partijen berust. Nu de verzoekende partijen hieromtrent geen duidelijkheid verschaffen, blijkt ook niet dat zij thans dienstig kunnen wijzen op het gegeven dat zij net zolang in België verblijven als hun familieleden.

De verzoekende partijen trachten in hun middel alsnog concreet aan te tonen dat hun situatie ongelijk wordt behandeld in vergelijking met deze van de zus van de eerste verzoekende partij, S.K. Zo wordt erop gewezen dat als gevolg van de beroepen ingesteld bij de Raad tegen de voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten van december 2008, de zus en haar gezinsleden werden hersteld in hun vroegere verblijfssituatie.

In zijn arrest nr. 80 209 van 26 april 2012 deed de Raad, in het kader van eerdere verblijfsprocedure van de verzoekende partijen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in dit verband reeds de volgende vaststellingen:

“Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoekster volledig nalaat om ook maar enig stuk voor te leggen inzake haar zus K. Daarenboven wordt er geen enkele verduidelijking gegeven omtrent een beslissing die zou zijn genomen ten opzichte van haar zus of wat haar verblijfssituatie was of momenteel is. Verzoekster verwijst naar haar aanvraag d.d. 16 oktober 2009. Daarin wordt enkel vermeld dat mevrouw K. “die zich in dezelfde situatie als verzoekster bevond, hersteld werd in haar verblijfssituatie” en wordt een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegd van 16 september 2009 inzake mevrouw K. Deze brief van 16 september 2009 van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt het volgende:

“(…)

*Aan de burgemeester van
9000 GENT*

(…)

In navolging van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31.08.2009 (nummer 30869) en 25.08.09 (nr. 30583) moeten wij u vragen bovengenoemde personen opnieuw te herstellen in hun verblijfssituatie voorgaand aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 22.12.2008.

(…)

Deze afgifte gebeurt onder voorbehoud van alle rechten en in afwachting van de behandeling van het cassatieberoep door de Raad van State.

(…)”

Hieruit blijkt dat mevrouw K. werd hersteld in haar verblijfssituatie onder voorbehoud van het verloop van het cassatieberoep dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingesteld tegen deze arresten. Uit nazicht van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 30 583 van

25 augustus 2009 en nr. 30 869 van 31 augustus 2009, blijkt dat deze zaken een beroep betroffen tegen bevelen om het grondgebied te verlaten, en niet een beroep tegen een beslissing genomen inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het dossier blijkt dat ook verzoekster indertijd een beroep heeft ingesteld tegen het bevel dat aan haar werd gegeven op 30 december 2008, maar dit beroep werd verworpen bij arrest van de Raad van 27 april 2009 met nr. 26 506. Verzoekster bevindt zich dus niet in een gelijkaardige situatie als haar zus, zodat zij niet met goed gevolg een schending van het non-discriminatiebeginsel kan invoeren.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan inzake haar zus, die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekster op een andere wijze werden behandeld. De schending van het non-discriminatiebeginsel en het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve wordt hieraan het volgende toegevoegd: de arresten van de Raad nrs. 30 583 en 30 869 van 25 en 31 augustus 2009 (als gevolg waarvan verzoeksters zus en de echtgenoot van deze zus in hun verblijfsrecht werden hersteld onder voorbehoud van de afloop van het cassatieberoep) werden respectievelijk vernietigd bij arrest van de Raad van State van 16 november 2010 met nummer 208.945 en bij arrest van de Raad van State van 20 januari 2011 met nummer 210.542. Vervolgens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zaken nieuwe arresten gevelde, namelijk het arrest van 15 maart 2011 met nr. 57 893 en het arrest van 3 mei 2011 met nr. 60 897. Dit laatste arrest, dat betrekking heeft op mevrouw K, verwerpt het beroep, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar gegeven werd op 15 januari 2009, nog steeds bestaat.

Verzoekster kon van deze feiten op de hoogte zijn, aangezien het verzoekschrift in deze zaak dateert van 29 juli 2011, dus van na de afhandeling van het cassatieberoep en van na het nieuwe arrest van de Raad dat het beroep van de zus verwerpt.

Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoekster met haar beknopte uiteenzetting in het middel geen schending van het non-discriminatiebeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk maakt, evenmin als een schending van het redelijkheidsbeginsel.”

De verzoekende partijen herhalen andermaal dat de zus van de eerste verzoekende partij, en haar gezinsleden, als gevolg van het beroep bij de Raad tegen de verwijderingsmaatregel van eind 2008 initieel in hun verblijfssituatie werden hersteld door het bestuur en dat bijgevolg hun situatie ten onrechte anders wordt behandeld dan deze van deze zus en haar gezinsleden. Zij voegen bij hun verzoekschrift ook andermaal het schrijven van 16 september 2009 inzake de zus K.S. Dit betoog van de verzoekende partijen werd door de Raad reeds onderuit gehaald en afgewezen in het hierboven geciteerde arrest. De verzoekende partijen brengen in dit verband ook geen nieuwe elementen aan. Een andere beoordeling dan in voormeld arrest is dan ook niet gerechtvaardigd.

De Raad wijst verder op het tweede motief dat ter zake in de eerste bestreden beslissing is opgenomen en dat luidt dat het gegeven dat andere vreemdelingen van een ‘verblijfsregularisatie’ hebben kunnen genieten, nog niet maakt dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Dit motief dat inhoudt dat de uiteenzetting van de verzoekende partijen dat zij in navolging van hun familieleden moeten kunnen worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, nu hun situaties gelijkaardig zijn, nog niet maakt dat zij zijn verhinderd de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen, en dus wezenlijk de grond van de aanvraag betreft, is niet kennelijk onredelijk. In de verblijfsaanvraag kan in wezen ook enkel wordt gelezen dat de verzoekende partijen van oordeel zijn dat gelet op het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel hen in navolging van hun familieleden een verblijfsmachtiging dient te worden toegestaan, zonder dat zij dan toelichten waarom zij aldus zijn verhinderd de verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure. Dit motief is op zichzelf genomen ook reeds voldoende draagkrachtig.

De verzoekende partijen wijzen nog op rechtspraak van de Raad van State en de Raad die stelt dat de scholing van de kinderen wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en rekening moet worden gehouden met het feit dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen na verschillende jaren van onderwijs in België zich zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

In dit verband merkt de Raad op dat de verzoekende partijen in hun verblijfsaanvraag enkel wezen op het gegeven dat hun kinderen in België naar de kleuterschool gaan.

In de eerste bestreden beslissing oordeelde de verwerende partij dat de verzoekende partijen met dit betoog geen buitengewone omstandigheid aantoonde. Zij wees erop dat niet werd aangetoond dat een scholing niet kan worden verkregen in het herkomstland of dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die in het herkomstland niet voorhanden is.

De Raad dient allereerst vast te stellen dat de verzoekende partijen in hun verblijfsaanvraag als dusdanig niet wezen op de onderbreking van het op dat ogenblik lopende schooljaar in België als buitengewone omstandigheid, en evenmin aangaven dat het onderwijs in een andere taal problematisch zou zijn voor hun kinderen. Er blijkt dan ook niet dat zij thans dienstig aan de hand van dergelijke gegevens kunnen aanvoeren dat de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden incorrect of kennelijk onredelijk zijn beoordeeld.

De verzoekende partijen laten na de manifeste onredelijkheid aan te tonen van de stelling van de verwerende partij dat de scholing van de kinderen in casu geen buitengewone omstandigheid is. De verwijzing naar een arrest van de Raad van State is niet nuttig, nu in dit arrest slechts wordt gesteld dat in een specifiek geval de onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid "kan" zijn en de verwerende partij, in casu, duidelijk heeft gemotiveerd waarom de scholing van de kinderen geen buitengewone omstandigheid is. In de eerste bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben die niet beschikbaar zou zijn in hun land van herkomst. De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat hun situatie gelijkend is aan de situatie die voorlag bij de Raad van State in het door hen aangehaalde arrest. Zo was in dit arrest onder meer sprake van een langdurige scholing van de kinderen in België, daar waar de kinderen van de verzoekende partijen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen nog maar 5 en 6 jaar oud waren. Arresten van de Raad hebben verder geen precedentswaarde en ook hier wordt niet aangetoond dat het gelijkaardige situaties betreft. Er kan tevens worden verwezen naar de vaste, recentere rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). De bewering van de verzoekende partijen dat de onderbreking van het schooljaar in België op zich een buitengewone omstandigheid is, kan in casu ook niet overtuigen. De Raad herhaalt dat deze onderbreking van het schooljaar in België niet specifiek als buitengewone omstandigheid is ingeroepen in de verblijfsaanvraag. De verzoekende partijen wisten verder dat zij het grondgebied dienden te verlaten en opteerden er toch voor de scholing van de kinderen in België te laten aanvangen. De omstandigheid waar de verzoekende partijen zich nu op beroepen is bijgevolg het gevolg van hun eigen keuze en geen buitengewone omstandigheid. In dit verband blijkt ook niet dat de verzoekende partijen een voldoende belang hebben bij hun betoog op dit punt, waar niet blijkt dat zij tijdens de eerstvolgende grote vakantie dan wel zijn teruggekeerd naar hun herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag, zodat zij geenszins overtuigen dat het net de onderbreking van het schooljaar is die voor hen een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. De verzoekende partijen betwisten als dusdanig verder niet dat hun kinderen een verdere, gepaste scholing kunnen genieten in hun herkomstland. Zoals reeds werd aangegeven, gaven de verzoekende partijen in hun verblijfsaanvraag niet aan dat de kinderen niet zouden kunnen lezen of schrijven in de taal van het herkomstland, of dat zij deze taal via hun ouders niet hebben meegekregen. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat de kinderen om deze reden een schooljaar zouden verliezen. De verzoekende partijen brachten in hun aanvraag daarnaast ook geen concrete argumenten aan dat het onderwijssysteem in het herkomstland zodanig verschilt van dit in België dat de kinderen hierdoor een of meerdere schooljaren dreigen te verliezen. Ook thans blijven zij op dit punt in gebreke. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen concrete aanwijzingen aanbrachten/aanbrengen die erop wijzen dat de kinderen omwille van een verandering van onderwijssysteem en/of omwille van het gegeven dat zij onderwijs in een andere taal zullen moeten volgen, een of meerdere schooljaren dreigen te verliezen.

De Raad benadrukt ten overvloede ook dat niet blijkt dat de verzoekende partijen reeds het voorwerp uitmaakten van gedwongen verwijderingsmaatregelen en dat zij bovendien de mogelijkheid hadden een verlenging te vragen van de termijn om gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregelen tot het einde van het schooljaar, derwijze dat zij van de vakantieperiode gebruik kunnen maken om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag alsook de kinderen extra ondersteuning te bieden bij hun kennis van het geschreven en gesproken Turks zodat deze kinderen, voor zover nog geen antwoord werd verkregen inzake hun verblijfsaanvraag, aansluiting kunnen vinden bij het Turkse onderwijssysteem. Het is speculatief om nu al te zeggen dat de kinderen een schooljaar of schooljaren zullen verliezen.

De Raad benadrukt dat de verwerende partij, in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, een zeer ruime appreciatie-bevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888). De verzoekende partijen laten na op concrete wijze aan te tonen dat de overwegingen van de verwerende partij kennelijk onredelijk zouden zijn (RvS 22 februari 2007, nr. 168.177).

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Hun betoog laat ook niet toe vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kunnen de verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.5. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle gegevens die de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerden ter staving van hun bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.1.2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De verzoekende partijen wisten, of dienden te weten, dat zij hun verblijfsaanvraag enkel in België vermochten in te dienen voor zover zij buitengewone omstandigheden konden aantonen. De verzoekende partijen kunnen zich niet dienstig beroepen op het rechtszekerheidsbeginsel om te worden vrijgesteld van deze wettelijke voorwaarde. Het gegeven dat de familieleden van de verzoekende partijen opnieuw zijn toegelaten tot een verblijf in België, maakt ook nog niet dat zij een gerechtvaardigde verwachting konden koesteren hun verblijfsaanvraag in België te kunnen indienen. Uit de voorgaande bespreking volgt ook dat zij niet aantonen dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn. Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend.

2.1.2.7. De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten niet uit dat een verschillende behandeling tussen de categorieën van personen wordt ingesteld voor zover ze berust op een objectief criterium en ze op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Dezelfde regels verzetten zich overigens tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn. Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie. Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer wordt vastgesteld dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Onder verwijzing naar voorgaande bespreking van het middel dringt de vaststelling zich op dat de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk konden maken dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Een schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel kan niet worden aanvaard.

2.1.2.8. Het middel is ongegrond.

2.2.1. De verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij lichten het middel toe als volgt:

[...]

Dat dient te worden vastgesteld dat verzoekers sinds 2004 resp. 2006 in België verblijven.

Dat daarnaast dient opgemerkt te worden dat verzoekers in de Belgische samenleving geïntegreerd zijn en te Lokeren samenwonen met hun kinderen.

Dit zijn feiten waarvan verweerder op de hoogte is en dus deze niet zomaar kan wegfilteren.

Dat het betekenen van een onontvankelijkheidsbeslissing een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins- en privé-leven.

Dat de verzoekers betekende beslissingen, welke een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden welke verzoekers hebben geweven in België sedert hun aankomst, een maatregel uitmaakt die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel en derhalve strijdig is met het art. 8 E.V.R.M.

Dat er in casu geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoeker en zijn levenspartner wordt veroorzaakt door het feit dat verzoekers en hun kinderen voor onbepaalde tijd het land dienen te verlaten en het door de Dienst Vreemdelingenzaken nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Dat de bestreden beslissingen in strijd zijn met het art. 8 E.V.R.M. en het proportionaliteitsbeginsel.

[...]

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt het volgende :

“In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of nietverlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Dat verzoekers en hun kinderen, die in België op basis van gezinshereniging een legaal verblijf hadden bekomen (verzoekster in functie van haar vader, verzoeker in functie van verzoekster, de origineel 9 kinderen in functie van hun ouders), wel degelijk ressorteren onder het artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Dat bij het nemen van een onontvankelijkheidsbeslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers , verweerder overeenkomstig art. 17 van de gezinsherenigingsrichtlijn, rekening diende houden met de duurzame integratie van verzoekers in de Belgische samenleving, met de lange duur van verblijf van verzoekers in België en met hun naaste familieleden in België wiens verblijfsituaties wel hersteld werden.

Dat in casu door verweerder geenszins werd rekening gehouden met voormelde vaststellingen.

Dat er derhalve verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen het artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht schendde.”

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partijen wijzen op hun verblijf in België sinds respectievelijk 2004 en 2006 en de integratie die zij tijdens dit verblijf hebben opgebouwd. Zij stellen dat de bestreden beslissingen een

breuk veronderstellen van de diepe en harmonieuze sociale en affectieve banden die zij hebben gecreëerd in België en er dan ook sprake is van disproportionele maatregelen. Zij zijn van mening dat geen enkele grondige belangenafweging is gebeurd.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing een gezinsband heeft aanvaard tussen de verzoekende partijen en hun kinderen. Zij wees er evenwel op dat de verplichting om de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in het buitenland in te dienen geldt voor het gehele gezin en de eenheid van het gezin derhalve blijft gevrijwaard. Inzake het gegeven dat de verzoekende partijen familieleden hebben die verblijfsgerechtigd zijn in België en het privéleven in België, oordeelde de verwerende partij verder dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privé- en/of familieleven. Zij wees erop dat de verplichting de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen geen breuk van de familiale relaties betekent en een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verwerende partij gaf ook nog aan dat niet blijkt dat de scholing van de kinderen niet kan worden verkregen in het land van herkomst en dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet te vinden is in het land van herkomst. Zij zag ook niet in waarom de elementen van integratie de verzoekende partijen dan concreet zouden verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen.

De in de eerste bestreden beslissing voorziene motivering laat voldoende toe te begrijpen waarom het bestuur tot zijn beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM is gekomen. In het licht van de voormelde motivering kunnen de verzoekende partijen niet worden bijgetreden in hun betoog als zou in dit verband geen enkele afweging zijn gemaakt. In de thans voorliggende situatie waarin wel degelijk een afweging blijkt, komt het de verzoekende partijen toe met concrete argumenten aan te tonen dat enig aspect inzake het privé- en/of gezins- en/of familieleven ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of dat er sprake is van een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke afweging.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). In zijn arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van 8 april 2008 geeft het EHRM duidelijk aan dat een privéleven dat werd opgebouwd tijdens een verblijf dat als precair was te beschouwen in beginsel geenszins aanleiding

vermag te geven tot een miskenning van artikel 8 van het EVRM en het in dit verband legitiem is dat de lidstaat een zwaarder belang toekent aan het publieke belang van een effectieve immigratiecontrole.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door dit verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In dit kader wijst de Raad er ook op dat volgens het EHRM de Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa t. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101).

Indien, zoals in casu, minderjarige kinderen betrokken zijn, dan moet steeds hun hoger belang in rekening worden gebracht en moet hieraan een voldoende gewicht worden toegekend (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland).

De verwerende partij merkte in de eerste bestreden beslissing correct op dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar de verblijfsmachtiging te vragen geldt voor het gehele gezin en er aldus geen sprake is van een verbreking van de gezinsbanden. Er dient verder te worden aangenomen dat de verwerende partij in dit verband geen noemenswaardige hinderpalen aanvaardde die zich verzetten tegen deze verplichting, waar zij onder meer vaststelde dat kan worden aangenomen dat de kinderen ook in het herkomstland een gepaste scholing kunnen genieten. Aldus dient te worden aangenomen dat het bestuur wel degelijk ook oog heeft gehad voor het hoger belang van de kinderen. De verzoekende partijen brengen geen concrete argumenten aan ter weerlegging van deze motivering in de eerste bestreden beslissing. Beide kinderen waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen ook nog relatief jong – met name 6 en 4 jaar oud –, hetgeen maakt dat zij nog maar aan het begin van hun schoolloopbaan staan en zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. De verzoekende partijen geven ook niet aan dat de kinderen niet vertrouwd zouden zijn met de taal of een van de talen van het thuisland. De verzoekende partijen maken niet met concrete argumenten aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissingen niet in redelijkheid kon oordelen dat een verderzetting van het gezinsleven – inclusief de scholing van de kinderen – mogelijk is in het herkomstland, minstens voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland.

De verzoekende partijen gaan daarnaast niet concreet in op de voorziene motivering dat de aanwezigheid van de familieleden in België die hier verblijfsgerechtigd zijn nog niet maakt dat de verzoekende partijen zijn verhinderd de verblijfsaanvraag vanuit het herkomstland in te dienen. Zij betwisten wezenlijk niet dat deze verplichting slechts inhoudt dat zij tijdelijk dienen terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag en in deze situatie geen breuk van de familiale relaties blijkt. Enige kennelijk onredelijke of disproportionele beoordeling blijkt niet. Er kan ook worden aangenomen dat de verzoekende partijen tijdens hun terugkeer voor het indienen van de aanvraag via de moderne communicatiemiddelen contacten kunnen blijven onderhouden met hun familieleden in België en er blijkt ook niet dat deze hen tijdelijk niet kunnen komen bezoeken in het herkomstland.

Wat het ingeroepen privéleven betreft, betogen de verzoekende partijen dat als gevolg van de bestreden beslissingen hun opgebouwde banden met België zullen worden verbroken. Indien een vreemdeling stelt duurzame banden met België te hebben opgebouwd, mag echter worden aangenomen dat deze banden niet teloorgaan louter als gevolg van een tijdelijke afwezigheid uit het Rijk om de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Hun uiteenzetting kan aldus niet overtuigen. De verzoekende partijen brengen geen concrete argumenten aan die maken dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar via de reguliere procedure de verblijfsaanvraag in te dienen, niet mogelijk zou zijn of niet in redelijkheid van hen kan worden verwacht. Ook hier kan worden aangenomen dat de

verzoekende partijen via de moderne communicatiemiddelen contacten kunnen blijven onderhouden met hun vrienden en/of kennissen in België.

Ten slotte benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, hun voorgehouden privé- en/of gezins- en/of familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een schending van deze verdragsbepaling of van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.2. Er blijkt vervolgens niet dat de verzoekende partijen zich dienstig kunnen beroepen op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG. In dit verband gaf de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing reeds aan dat deze richtlijn in zijn artikel 3, derde lid uitdrukkelijk bepaalt niet van toepassing te zijn op gezinsleden van een burger van de Unie. Ook wees zij op het bepaalde in artikel 4, tweede lid, a van deze richtlijn, dat de lidstaten uit hoofde van deze richtlijn bij wet of bij besluit toestemming kunnen geven tot toegang en verblijf aan ten laste komende bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn van de gezinshereniger of zijn echtgenoot, indien zij in het land van herkomst de nodige gezinssteun ontberen. Zij wees erop dat de zus van de eerste verzoekende partij de Belgische nationaliteit heeft, en dus burger van de Unie is, en de andere zus en haar broer geen bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn zijn maar wel bloedverwanten in de tweede graad in zijlijn. Op deze gronden oordeelde de verwerende partij dat de verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op deze richtlijn.

De verzoekende partijen geven aan te volharden in hun standpunt dat zij zich wel op deze richtlijn, en het hierin vervatte artikel 17, kunnen beroepen. Een duidelijke uiteenzetting waarom zij dit standpunt zijn toegedaan, en waarom het standpunt van de verwerende partij ter zake dan incorrect is, kan niet worden gelezen in het middel. De verzoekende partijen tonen zodoende niet aan dat zij zich wel degelijk op deze bepaling van voormelde richtlijn kunnen beroepen.

In zoverre de verzoekende partijen wijzen op het verblijfsrecht dat de eerste verzoekende partij initieel ontleende aan haar vader, het verblijfsrecht dat de tweede verzoekende partij initieel ontleende aan de eerste verzoekende partij en het verblijfsrecht dat het oudste kind initieel ontleende aan dat van de ouders, wijst de Raad er ook nog op dat de richtlijn 2003/86/EG in zijn artikel 1 duidelijk bepaalt dat zijn doel erin bestaat de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Er blijkt niet dat de vader van de eerste verzoekende partij of de verzoekende partijen ten tijde van de verblijfsaanvraag of het nemen van de bestreden beslissingen nog legaal verblijf hielden in België, zodat zij ook met dit betoog niet aannemelijk maken dat hun situatie ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen alsnog binnen het toepassingsgebied van deze richtlijn viel.

Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen, getuige de motivering in de eerste bestreden beslissing, wel degelijk rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf in België, de integratie en de aanwezigheid van familieleden in België die wel opnieuw legaal in dit land verblijven. Zij heeft geduid waarom volgens haar deze elementen niet verhinderen dat de verzoekende partijen het Schengengrondgebied verlaten en terugkeren naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag. Het betoog van de verzoekende partijen mist dan ook in ieder geval feitelijke grondslag.

Gelet op hetgeen voorafgaat, tonen de verzoekende partijen met hun uiteenzetting geen schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG en evenmin van deze wetsbepaling juncto de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.2.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. De verzoekende partijen voeren in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zij onderbouwen het middel als volgt:

“Het artikel 74/13 Vw. Stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de onontvankelijkheidsbeslissing en in het bevel om het grondgebied gebied te verlaten motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met het hoger belang van verzoekers kinderen en met het gezins- en familieleven van verzoekers in België.

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.3.2.1. In zoverre de verzoekende partijen betogen dat de eerste bestreden beslissing is genomen met miskennis van de in dit middel aangevoerde bepalingen en beginselen waar bij het nemen van deze beslissing niet werd gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen. De eerste bestreden beslissing is op zich niet als dusdanig te beschouwen. Het betoog op dit punt is bijgevolg niet dienstig. Het betoog van de verzoekende partijen wordt verder enkel besproken wat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten betreft.

2.3.2.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in de bestreden bevelen gesteld dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en/of visum.

Er dient verder te worden geduïd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat de verwerende partij in een bestuurlijke beslissing moet uiteenzetten waarom zij van oordeel is dat hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, haar niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen (RvS 28 november 2017, nr. 239.974) en dat ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen aanvullende motiveringsplicht kan worden afgeleid (RvS 1 januari 2016, nr. 11.716 (c)). De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

In zoverre verzoekende partijen betogen dat in de bestreden bevelen niet is gemotiveerd inzake hun gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind, dient de Raad er op te wijzen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voorafgaand aan de afgifte van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, en dit op dezelfde dag, een beslissing nam waarbij hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing. Deze bestreden beslissingen werden gezamenlijk aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht. Uit deze beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partijen en reeds is nagegaan of de verzoekende partijen aannemelijk maken dat zij gelet op hun gezins- en familieleven en de belangen van hun kinderen verhinderd zijn België en bij uitbreiding het Schengengrondgebied te verlaten, om te terug te

keren naar het herkomstland teneinde aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. In de eerste bestreden beslissing motiveert de verwerende partij allereerst dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt indien de verzoekende partijen moeten terugkeren naar het herkomstland voor het aldaar indienen van de verblijfsaanvraag, waar deze verplichting geldt voor het hele gezin en er van een verbreking van de gezinsbanden dan ook geen sprake is. Wat de andere familieleden in België betreft, werd geoordeeld dat een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een familieleven, en dit omdat deze slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt en geen breuk in de familiale relaties. In deze bestreden beslissing kan verder ook worden gelezen waarom de verwerende partij van oordeel was dat de belangen van de kinderen zich niet verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland. Zo stelde zij vast dat niet blijkt dat deze kinderen hun scholing niet kunnen verderzetten in Turkije. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze motieven letterlijk diende te herhalen in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Minstens hebben de verzoekende partijen er geen voldoende belang bij zulks aan te voeren.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de voorziene motiveringen hen niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gegeven, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven, waarmee volgens de beide normen rekening moet worden gehouden, op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij pas overging tot de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, nadat zij voorafgaandelijk – en op dezelfde dag – de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde, waarbij zij reeds oordeelde dat de in deze aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden niet als dusdanig kunnen worden aanvaard. Deze vaststelling impliceert dat het bestuur reeds oordeelde dat de ingeroepen omstandigheden, waaronder het ingeroepen gezins- en familieleven en de belangen van de kinderen, de verzoekende partijen niet verhinderen het Schengengebied te verlaten om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure. De motieven omtrent het ingeroepen gezins- en familieleven en de belangen van de kinderen staan in een beslissing die op dezelfde dag werd genomen en door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris. De verzoekende partijen werd bovendien op dezelfde dag in kennis gesteld van de bestreden beslissingen, waardoor zij kennis hebben van de volledige motieven.

Er dient dan ook te worden aangenomen dat de verwerende partij, waar zij op dezelfde dag overging tot het nemen van de eerste bestreden beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wel degelijk voorafgaand aan de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met het gezins- of familieleven van de verzoekende partijen en het hoger belang van de kinderen en is nagegaan of deze elementen niet verhinderen dat de verzoekende

partijen het Schengengrondgebied verlaten om vanuit het herkomstland de verblijfsaanvraag in te dienen.

De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden als zouden het gezins- of familieleven en het hoger belang van hun kinderen op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht of in dit verband geen enkele afweging is gebeurd.

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens daarnaast evident dat het, in een normale gezins-situatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij op het aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de namen van de kinderen heeft vermeld.

De verzoekende partijen slagen er ook niet in aannemelijk te maken dat er in casu overige aspecten betreffende de belangen van de kinderen speelden waarmee specifiek rekening diende te worden gehouden, of waaromtrent enige motivering zich alsnog opdrong.

De verzoekende partijen beperken zich tot een loutere stelling dat het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind niet in rekening zijn genomen, wat gelet op hetgeen voorafgaat niet kan worden bijgetreden. Verder geven de verzoekende partijen thans niet aan ernstige gezondheidsproblemen te hebben. Zij maken dan ook niet aannemelijk zich dienstig te kunnen beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan of dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

2.3.2.4. Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

De verzoekende partijen waren in hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waar zij zich beriepen op een familieleven in België evenals de belangen van hun kinderen opdat zij de aanvraag in België vermochten in te dienen, in de mogelijkheid om alle volgens hen op dit punt dienstige elementen en/of stukken aan te brengen. In deze omstandigheden, en waar de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten onmiddellijk volgden op het onontvankelijk verklaren van voormelde verblijfsaanvraag, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat het bestuur hen nog bijkomend had moeten horen inzake deze elementen. Daarenboven moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet overtuigen dat zij in dit verband nog andere concrete en nuttige elementen hadden kunnen aanbrengen, zodat hun belang bij dit betoog ook niet blijkt.

Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging kan niet worden weerhouden.

2.3.2.5. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS